

Hạnh phúc muộn mang

(10/25/02)

Bà Ngọc đưa tay kéo tấm màn cửa cho ánh nắng chiều chan hòa ủa vào căn phòng bếp xinh xắn. Bà vươn vai liếc nhìn đồng hồ. Mới năm giờ, còn hơn hai tiếng nữa, Cung mới về. Như vậy là bà đã ngủ gà ngủ gật trên ghế sofa hơn một giờ đồng hồ. Trong giấc ngủ lim dim ấy, bà đã mơ một giấc mơ tuyệt đẹp, đẹp đến nỗi khi thức dậy, bà lại tiếc sao giấc mơ ấy không thể là sự thật? Bà mơ thấy bà đang sống những ngày tháng yên bình tại quê nhà, trong căn gác nhỏ trên con đường Kỳ-Đồng tĩnh lặng. Cảnh trong mơ nhắc bà về người chồng yêu dấu đã chết trong chuyến vượt biển hải hùng, và cậu bé Cung đang nô đùa quanh chiếc võng, bên hai gốc cây ngọc lan suốt bốn mùa cành lá xanh tươi và hoa thơm ngào ngạt tỏa ra khắp nơi. Mới đây thôi, mà đã như cảnh của tiền kiếp nào xa xưa lắm. Bây giờ bà chỉ còn sống với hình ảnh của những ngày xưa, còn thực tế đang là những chuỗi ngày vui có, buồn có, khi sóng to gió lớn, khi lặng yên như tờ. Cung của ngày xưa, nay đã là một bác sĩ, cuộc đời đã ưu đãi con bà để Cung được thừa hưởng vốn học vấn của gia đình. Ngày Cung ra trường với văn bằng Y khoa bác sĩ, bà đã sung sướng đến khóc được. Bà đã thì thầm van vái trước vong linh người chồng quá cố: “Ông ơi! Về mà xem. Về mà chứng kiến đứa con yêu duy nhất đã đi đến nơi đến chốn con đường ông đã lựa chọn cho nó. Ông, về mà xem, Cung đã tốt nghiệp bác sĩ rồi đấy ông.” Bà đưa tay gạt những giọt nước mắt vui mừng và mỉm cười với hình ảnh ông đang nghiêm nghị trên bàn thờ. “Chắc ông đã nghe và hiểu hết tất cả rồi.”

Đó là những ngày vui của hai mẹ con trên xứ người. Còn những ngày buồn. Trời ơi, không thiếu gì những ngày bà ủ rũ, rơi nước mắt khóc cho số phận kém may mắn của cậu con cưng trong đường tình duyên lận đận. Cung yêu Duyên trong bốn năm dài. Bốn năm gắn bó mà lạ thật, chúng nó vẫn chưa hiểu nhau thấu đáo, để rồi sống với nhau chỉ được năm năm với hai mặt con, giữa hai vợ chồng đã có những bất hòa, hục hặc để rồi bước qua năm thứ sáu, mặc cho những dòng nước mắt của mẹ già chảy triền miên những khi gặp gỡ con và cháu, Cung và Duyên đã chia tay không kèn không trống. Bà Ngọc mất dấu đã đành, bà lại mất luôn cả hai đứa cháu xinh đẹp, ngoan ngoãn mà rất yêu quý, như bà đã yêu quý bố nó ngày xưa.

Cô gái tên Duyên ngày nào còn nép trong vòng tay bà , thẹn thùng, e lệ nói với bà nỗi sung sướng đang chan hòa trong cô:

“Con hạnh phúc quá mẹ ạ! Con thật là may mắn đã được mẹ và anh Cung yêu mến.”

Thế mà... Lạ thật! Chỉ trong thời gian sáu năm chung sống với Cung, Duyên đã ngoảnh mặt quay lưng với niềm hạnh phúc và với sự may mắn mà nàng đang có. Nguyên nhân nào? Bà mẹ đau khổ không thể biết được. Bà chỉ thấy Cung nhún vai tỏ vẻ bất cần, dù rằng bà đã đọc thấy trong mắt Cung một trời đau khổ:

“Thôi kệ mẹ ơi! Duyên đã không muốn sống với con thì thôi. Mẹ đừng ép cô ấy và đừng hỏi tại sao? Chỉ tội hai đứa bé. Chúng nó quẩn quýt con lắm, tuy nhiên, chúng lại cần Duyên hơn con.”

Bà Ngọc im lặng vì biết Cung đang vô cùng đau khổ. Nhưng trong lòng, bà lại muốn gào lên vạn lần đau đớn: “Thế tại sao con lại để mất hai đứa con?”, nhưng thấy vẻ mặt trầm ngâm của con, bà đành câm nín, âm thầm chia sẻ niềm đau, nỗi khổ của con. Bà biết chỉ có bà và Duyên là hai người phụ nữ đã yêu thương Cung thật tình, và đã từng đem hạnh phúc đến cho Cung. Nhưng người phụ nữ đầu tiên - là bà - đã chấp nhận mọi gian khổ để hy sinh mà yêu Cung. Còn người phụ nữ thứ hai kia - Duyên - không thể vì Cung mà hy sinh những cá tính của nàng được. Bà biết rất rõ tâm tính của Cung và Duyên, bà cũng biết

rằng chỉ vì không khéo chiều chuộng Duyên nên Cung đành phải chia tay với nàng. Nhiều lần, bà đã than phiền về bản tính cứng rắn của Cung, nhưng chàng chỉ ỉn nhẩn mà trả lời với bà:

“Mẹ ơi, trong tình yêu, chiều chuộng tăng theo cấp số nhân. Hôm nay một tí, ngày mai tí nữa, không bao giờ nàng hài lòng đâu mẹ ạ! Bản tình nàng thích hưởng thụ, đòi người khác phải chiều chuộng nàng, chiều chuộng không ngưng nghỉ, không mỗi mệ. Không bao giờ nàng biết nhường bộ người khác đâu.”

”Tội nghiệp ba của con ngày xưa... Ba cũng chiều mẹ lắm...”

“Nhưng mẹ đâu có “lấn sân” của ba quá. Con thấy mẹ luôn nường theo ý của ba mà. Còn Duyên. Nàng đâu có thể... Thôi mẹ à, quên chuyện của con đi mẹ.”

Quên? Đâu có dễ quên được nhỉ? Bà tự hỏi. Chỉ có hai mẹ con trong căn nhà rộng mênh mông. Cung vui thì bà mới vui được. Cung buồn thì bà sống với ai? Từ bao nhiêu năm nay, Cung đã chẳng là cây thước đo tình cảm của bà đó hay sao?

Thần thờ, bà quay vào phòng. Ngang qua phòng Cung, bà thấy tấm ảnh một thiếu nữ lạ, trang trọng để trên mặt bàn, cạnh bên ảnh của hai đứa con. Ngạc nhiên và không nén được tò mò, bà bước hẳn vào phòng và cầm ảnh người thiếu nữ lên xem. Bà chợt nhận ngay ra đấy là ảnh của cô ca sĩ nổi tiếng Bích-Tiên có giọng hát ngọt ngào làm say mê hàng triệu khán giả khắp nơi. Nhưng... Nhưng sao Cung lại để ảnh của cô ta ở đây? Chẳng lẽ con trai bà lại ái mộ giọng hát của cô ca sĩ đến độ để ảnh của cô nàng trên bàn làm việc hay sao? Bà lật phía sau ảnh, hàng chữ phía sau khiến bà kinh ngạc, suýt buông rơi tấm ảnh: “Gửi tặng anh Cung để nhớ mãi... Yêu anh nhiều. Bích-Tiên.” Trời! “Hết ai, lại vướng vào một ca sĩ nổi danh như cồn, kẻ đưa người rước không thiếu.” Trá tấm ảnh lại chỗ cũ, bà Ngọc thần thờ than thầm cho duyên tình long đong của Cung. “Yêu nhiều”. Đứa con gái nào khi mới yêu, chẳng nói là yêu nhiều? Nếu nói là “yêu in ít” hay “yêu một tí thôi” thì bố bảo thằng con trai nào dám rước cô ta về làm vợ? Để rồi, ba bảy hai mươi một ngày, chia tay dễ dàng như cắt một sợi dây. Đó là đối với “chàng và nàng”, rồi đường ai nấy đi, nhưng tội là tội cho mấy đứa con kia kia, những nhi đồng không chọn lựa được chỗ để chào đời, để có mẹ sẽ không có cha, hoặc có cha sẽ chẳng bao giờ có mẹ.

Bà Ngọc mãi suy tư, bà thả cho dòng suy nghĩ của bà bay bổng mãi đâu. Đạo này vì buồn phiền, bà hay suy nghĩ mông lung rồi chợt vui, chợt buồn. Người ta thường nói kiếp nhân sinh có hai giai đoạn: sung sướng khi trẻ trung, và cơ cực lúc tuổi già, bóng xế hoặc trái lại. Bà thuộc loại thứ nhất, vì cả cuộc sống lúc son trẻ của bà là một chuỗi ngày hạnh phúc bên chồng con. Bây giờ, cảnh góa bụa, trôi dạt trên quê người đã khiến bà tủi thân, nhiều phen khóc thầm trong đêm. Đến khi con khôn lớn, thành đạt, niềm sung sướng ấy có chan hòa tưới mát cuộc đời bà thật đấy, nhưng chẳng được bao lâu. Duyên tình gãy đổ của Cung đã như một vết chém hằn sâu trong tâm khảm bà những đau đớn và buồn khổ khôn nguôi. Bây giờ Cung lại gian díu với một cô ca sĩ? Bà không chê nghề ca sĩ đâu, nhưng phải thành thật mà nói thì độ bền bỉ của họ trong tình yêu đã được tình bằng đơn vị... giờ, thay vì phải bằng năm. Dòng suy nghĩ của bà Ngọc bị gián đoạn vì Cung đang nhảy chân sáo vào nhà, miệng đang huýt gió một bản nhạc vui. Bà tắc lưỡi than thầm “Được cái nét thẳng con cũng vô tâm! Thế đấy, nhưng nó vẫn vui được. Không bị lụy, héo úa. Cũng may!” Bà nhanh nhẩu hỏi con:

“Về rồi à con? Hôm nay con về sớm?”

“Vâng. Hôm nay ít việc mẹ ạ! Mẹ khỏi chờ cơm con. Mình đi ăn ngoài đi mẹ. Có nhà hàng Miss Saigon mới mở. Con thích cái tên Miss Saigon. Mình đi ăn, ủng hộ một thương vụ mới ra đời.”

Nghĩ đến tấm ảnh cô ca sĩ, bà Ngọc cố nở nụ cười tươi, bảo con:

“Thôi, để bữa khác đi con. Hôm nay, mẹ muốn mẹ con mình dùng cơm nhà để chuyện trò cho vui. Lâu lâu mới có một ngày con rảnh rỗi.”

“Mẹ đã nấu gì chưa?”

“Rồi. Hôm nay mẹ nấu món bún thang. Không biết con về sớm, nên bây giờ chờ mẹ tráng trứng, thái ra nữa là xong.”

“Trong khi chờ đợi, con tắm mẹ nhé!”

“Được. Mẹ dọn xong, con ra là vừa.”

Vừa làm bếp, bà Ngọc vừa suy nghĩ, sắp đặt câu hỏi để hỏi Cung về tấm ảnh cô ca sĩ trên bàn của chàng. Bà phân vân không biết có nên xen vào chuyện riêng tư của Cung không? Nhưng rồi bà cương quyết là cần phải góp ý cho cuộc tình sau này của con bà, để tránh vết xe đổ vỡ trước. Bà liên miên suy nghĩ và lo lắng con mình tham thanh, thích sắc lại sa vào cuộc tình không tương lai, đầy bất ổn. Các cô ca sĩ thường lăng mạn và coi nghề nghiệp cầm ca là trên hết.

Tay dọn bàn, đầu óc nghĩ mông lung, bà Ngọc không hay rằng Cung đã ngồi sẵn ở phòng khách từ nãy giờ. Chàng đang xem những thư từ vừa gửi đến sáng nay. Chàng gọi mẹ:

“Mẹ ơi, ăn được chưa? Con cũng vừa đói.”

Nghe giọng điệu trẻ trung của Cung, bà Ngọc vui vẻ:

“Xong ngay đây con. Mẹ đã có bún sẵn trong tô. Con chan nước giúp mẹ và lấy cho vừa miệng.”

Nhìn cậu con trai ăn uống ngon lành, bà Ngọc gợi ý:

“Sáng nay dọn phòng, mẹ thấy có tấm ảnh cô gái lạ trên bàn con. Chẳng biết có phải con đã tìm được người thay thế Duyên không? Cho mẹ biết được không?”

Ngưng dũa, Cung ngẩng nhìn mẹ:

“Bích-Tiên đấy, mẹ ạ! Cô ấy thường hát trên mấy video mẹ hay xem. Chắc mẹ nhận ra nàng phải không?”

“Mẹ không lạ gì khuôn mặt trẻ đẹp và giọng hát tuyệt hay của cô ấy. Nhưng mẹ muốn hỏi con về chuyện giữa con với cô có gì không?”

Bật cười, Cung vui vẻ:

“Có chứ, mẹ! Chúng con sắp cưới nhau đến nơi. Sở dĩ con chưa cho mẹ biết, vì còn chờ quyết định của nàng. Nàng “ừ” một tiếng là con thừa với mẹ và xúc tiến đám cưới ngay trong năm tới, đơn giản thôi mẹ ạ!”

Chau mày, bà Ngọc hỏi:

“Quyết định gì nữa?”

“Con muốn nàng nghỉ đi hát khi đã làm vợ con. Sợ rằng nghề nghiệp sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống chung của hai đứa. Nàng còn ngập ngừng, nhưng có lẽ nàng đã thuận hết chín mươi phần trăm.”

“Mẹ sợ ca sĩ...”

“Đừng có thành kiến, mẹ ơi! Bích-Tiên được lắm. Con đã chọn giữa bao nhiêu người con để ý đấy mẹ ạ! Bích Tiên xinh đẹp, duyên dáng và sống rất thành thật. Nàng là một ca sĩ được rất nhiều người ái mộ không chỉ vì giọng ca, mà cả vì đời sống thường của nàng, cộng thêm với tính tình đôn hậu hiếm có của nàng nữa. Con là một trong những người đó.”

“Con đã lựa chọn kỹ chưa? Mẹ sợ các ca sĩ...”

“Đừng bận tâm chuyện này, mẹ ạ! Với Duyên, con đã từng có những tuyển chọn kỹ càng mà gay gắt, nhưng cuối cùng, mâu thuẫn lại nảy sinh từ cuộc sống chung, ngoài sức tưởng tượng của con đấy mẹ ạ! Lần này với Bích-Tiên, con không còn gắt gao nữa. Con tùy nàng...”

“Các ca sĩ thường có cuộc sống khác người và rất lãng mạn...”

Cười to, át hẳn lời mẹ và cũng vì Cung đang vui:

“Không đâu, mẹ ạ! Mẹ sẽ rất thích Bích-Tiên nếu mẹ sống chung với nàng.”

Băn khoăn, bà mẹ ngập ngừng:

“Mẹ chỉ lo cho con. Đã một lần đổ vỡ... Chả lẽ cứ làm lại mãi. Già mất rồi. Vết xe cũ hay có “huông”...”

“Tình yêu mà có “huông” gì, hở mẹ? Mẹ tin con đi. Nếu lần này có gì sai lầm nữa, con sẽ xuống tóc đi tu, không thèm lấy vợ nữa!”

“Nói bậy không nào! Mẹ chỉ muốn con hạnh phúc.” Bà mẹ thành thực thổ lộ nỗi lòng mình.

Cung say sưa cam kết:

“Con thấy Bích-Tiên yêu con thật tình. Con đã đo lường bằng tất cả trực giác của con. Con hy vọng không lầm lẫn nữa. Nếu nàng quyết định giã từ đời ca hát, về làm vợ con, có thể sẽ làm thư ký phòng mạch cho con. Thì con thấy đời con không có gì để tiếc nuối, để ước ao nữa mẹ ạ! Nàng đã vì con mà rời bỏ tất cả hào quang của cuộc đời, thì con còn gì để đòi hỏi ở nàng nữa, phải không mẹ?”

“Chỉ sợ ít lâu, khi cuộc sống đã vào nề nếp, cô ấy lại thay đổi, thì con làm gì được?”

“Khoan nói đến chuyện đó mẹ ơi! Bây giờ chúng con đang yêu nhau. Và mẹ con mình đang ăn tô bún thang ngon quá! Mẹ dùng chưa? Sao tô bún của mẹ còn nguyên, chưa đụng đũa?”

Chợt tươi hẳn nét mặt, Cung giao hẹn:

“Chắc nàng không nấu bún thang ngon bằng mẹ. Mẹ dạy cho nàng nấu bún thang ngon như mẹ nấu, mẹ nhé!”

Bà mẹ vẫn còn ám ảnh về cô ca sĩ kia, nên gượng vui trả lời con:

“Để thôi, nếu “nó” muốn học. Mẹ chỉ muốn con...”

Vừa nhai miếng thịt gà, Cung vội ngắt lời mẹ:

“Con biết mẹ muốn gì rồi. Thì con cũng muốn như mẹ muốn thôi mà!”

Tô bún thật ngon, nhưng Cung ăn vội vàng để khỏi phải trả lời những câu hỏi “khó nuốt” của bà mẹ. Vì chí chàng đã quyết phải thành hôn với Bích-Tiên trong năm tới. Chàng yêu nàng quá rồi, nhất là nàng lại quyết định nghỉ hát cho mọi người nghe, để chỉ dành riêng tiếng hát cho một mình chàng thôi. Và nhất định chàng sẽ tạo điều kiện cho nàng chỉ hát những bài hát hay, những cung bậc vui tươi, những nốt nhạc hạnh phúc muôn mang cho riêng chàng.